

## chị tôi

Một đôi khi có dịp nói chuyện riêng với tôi, chị thường ngần ngại mãi mới khuyên nhủ rằng: Em đã lớn tuổi rồi, chịu khó giữ gìn sức khỏe. Đừng phung phí sức như thế không tốt. Dĩ nhiên là lời khuyên đó hoàn toàn đúng, hoàn toàn có lợi cho tôi nhưng làm sao tôi có thể giải thích cho chị hiểu. Chỉ hơn tôi có hai tuổi mà Lan đã rất chứng chạc ngay từ lúc nhỏ. Hai chị em tôi khác hẳn tính nhau. Tôi bộp chộp, ăn nói luông tuồng bao nhiêu thì Lan lại từ tốn, cẩn thận bấy nhiêu. Tôi nóng nảy và dễ quên chừng nào thì chị lại dịu dàng và có một trí nhớ đáng kể chừng đó. Tuy hai chị em tôi là hai thái cực mà chẳng có khi nào giận nhau lâu. Giận thì chỉ có Lan giận tôi vì những câu nói ẩu tả, thiếu suy nghĩ, làm chị buồn lòng thì có chứ còn tôi, tôi không có thì giờ để giận ai. Hoặc có chăng nữa thì cũng không được bao lâu tôi đã quên mất tiêu rồi.

Với bản tính ồn ào, thích đám đông, tôi đã hội nhập vào cuộc sống dễ dàng ngay từ lúc vừa lên Đại học. Còn chị, rất lặng lẽ, đã thu mình trong thế giới riêng có đám Thiếu Nhi Thánh Thể, có những đứa học trò trung học từ đệ tứ trở xuống. Hình như chị ngại giao tiếp với người lớn tuổi hơn vì xã hội có quá nhiều cạm bẫy, quá nhiều lừa lọc, giả trá. Lúc tôi rủ học Luật để tiêu thì giờ, chị chịu ngay. Học mà chẳng cần biết trường có bao nhiêu phòng, lớp học ở đâu. Chị chờ tôi đem courses về nhà rồi đọc. Ngày đi thi, tôi chở chị đi, đưa vào tận phòng thi. Kết quả là chị đậu và tôi rớt cái bịch. Và rồi tôi đi lấy chồng, đi theo chồng.

Cuộc sống của chị cũng bình lặng trôi. Ngoài giờ dạy học, chị trông tiệm thuốc. Học là một trong những môn giải trí lành mạnh của chị, song song với những sinh hoạt hội đoàn Công Giáo. Vẫn tưởng dòng đời sẽ trôi êm đềm như thế nếu không có ngày của tháng Tư đen. Theo chồng đến miền đất lạ, chúng tôi nỗ lực làm lại từ đầu. Bên kia bờ đại dương, chị cũng phải làm lại tất cả theo một đường hướng khác. Từ một tiệm thuốc Tây biến dạng sang tiệm bán mật ong. Không thể biến dạng nhân cách, gia đình tôi đành sống nhờ sự trợ giúp của các con ở ngoại quốc. Những lá thư từ bên nhà gửi sang làm lòng tôi trĩu nặng. Mỗi lá thư của chị là một câu chuyện, thư của chị hay hơn rất nhiều người tự xưng mình là nhà văn. Bằng những ẩn dụ khéo léo, chị làm tôi khóc ròng khi tưởng tượng ra cảnh đoàn người ở dưới con đê hôi hám, tay ôm những tảng bùn đất, chuyển nhau để đắp lên cao, và có chị tôi trong đó. Trong một lá thư chị tâm sự: Lan bây giờ đạp xe rất giỏi. Ba mươi cây số vừa đi, về mà không thấy mệt. Chị đã biết muối cà, muối dưa nhưng vẫn chưa biết gánh, gồng. Còn phải học nhiều em ạ... Ở một lá thư khác, chị khoe: Lan vừa được bầu làm giáo viên cấp 1 dạy toán giỏi nhất trong quận Hóc Môn. Chị đã nhường phiếu mua sữa, mua thực phẩm của mình cho những bạn đồng nghiệp có con nhỏ thay vì mua xong bán lại kiếm lời. Chị xin nghỉ dạy Sử vì không nói được tiếng trái với sự thật. Và cũng chẳng được bao lâu, chị lại phải tự xin nghỉ luôn cả môn Toán vì không thể làm theo ý muốn của tầng lớp lãnh đạo mới. Thỉnh thoảng, chị ngâm ngùi than: Lan bây giờ là người 'mất dạy' rồi, lại còn trở thành cây chùm gối nữa. Chẳng lẽ ta đâu mãi thế này ? Không, chị chẳng mãi thế đâu. Vì sau 17 năm xa cách, chị em tôi gặp lại nhau qua điện đoàn tụ.

Thời gian nghỉ ngơi bốn tuần trôi qua nhanh chóng, một lần nữa chị tôi lại bắt đầu từ con số không. Xin đi làm chỗ nào cũng chê vì nhỏ con và thiếu sinh ngữ. Tức mình tôi đề nghị chị trở lại trường học. Có lẽ số chị hợp với học đường sao đó nên khi đi học, chị đã xin được việc làm trong thư viện của trường đại học. Thế là từ một sinh viên học toàn phần thời gian, chị quay sang học bán phần, làm toàn phần để tự mưu sinh. Với chị, cuộc sống được coi là ổn định. Nhưng với tôi, tôi muốn nhiều hơn thế. Những lúc họp mặt gia đình vui vẻ, tôi cứ ao ước tìm được cho chị một người bạn đường để bớt cô đơn. Người thì nhiều nhưng kẻ tâm đầu ý hợp thì thật khó kiếm. Ở tuổi gần 50, hầu hết người ta đều có gia đình, đôi khi còn có cháu nội, ngoại nữa. Độc thân thì toàn là đứt tay gãy gọng, gia đình đổ vỡ, chồng nọ, vợ kia. May mắn sót lại được vài kẻ độc thân thứ thiệt thì hơn một nửa mất giây, chạm điện đầu đó. Số còn lại hiếm hoi như lá (xanh) mùa Thu. Tìm đồ con mắt không ra. Tìm như thế tìm chim. Chim bay biển Bắc, tôi tìm biển Nam. Một đôi khi chợt giật mình nghĩ lại, tôi thấy mình thật mâu thuẫn. Khi lục

đọc trong gia đình, giận chồng, tức con, tôi vẫn thở than phải chi mình độc thân. Thế mà tôi cứ muốn chị mình có đôi có bạn. Nhất là được những người đồng hội, đồng thuyền với chồng mình thì hay biết mấy (ý tôi muốn nói đến dân Hải Quân đấy). Lúc đó chị sẽ hiểu tại sao tôi cứ vui vẻ theo chồng đi họp mặt bạn bè hoài như thế. Đi thì về khuya, thức khuya thì mệt mỏi. Mà ở nhà thì buồn. Phần chị, hiện tại chỉ có mỗi nỗi buồn bận tâm là buồn ngủ vì phải thức khuya học bài.

Lan thương yêu, hai năm Đại Học đã xong, AS rồi AA với hạng danh dự. Hãy cố gắng tiếp tục con đường đang đi nhé. Bài viết này xin như một đóa hoa chúc mừng, đánh dấu một thành công nhỏ trên con đường dài của chị. Và hãy nhớ rằng bên chị luôn luôn có các em.

Thân thương,

Trần Phương

---